

Λυσσισμένοι ντόγηρμιν

σε πρώτο πρόσωπο

Ψάχνοντας την βιβλιογραφία σχετικά με την ελληνική μαφία έπεσε στα χέρια μας ένα βιβλίο με τίτλο: «Κορυθαλλός: «Πολεμιστές» και οργανωμένο έγκλημα». Το βιβλίο, διδακτορικό της Δ. Σβουρδάκου στο Πάντειο, εξετάζει την σχέση πολεμικών τεχνών με το οργανωμένο έγκλημα. Περιέχει όλες τις κοινοτυπίες και ανοησίες με τις οποίες μιλάνε σήμερα για τον κόσμο οι ανθρωπιστικές επιστήμες. Πάρτε μία για παράδειγμα: οι ταινίες του Μπρους Λη, λέει η κυρία Δ. Σβουρδάκου, είχαν τέτοια επιρροή ώστε να οδηγήσουν πολλούς να μάθουν καράτε και να ρίχνουν ξύλο. Ωραίο ε;

Αν είχαμε λοιπόν να κάνουμε με μία σκέπη κοινωνιολογική μελέτη της υπόθεσης, το βιβλίο θα ήταν ακόμα μία άσκοπη κατανάλωση χαρτιού. Εν τούτοις η κυρία Σβουρδάκου στα πλαίσια του διδακτορικού της κάπου στις αρχές των '80, πήγε στις φυλακές Κορυθαλλού αφού έλαβε έγκριση από το υπουργείο Δικαιοσύνης και με την βοήθεια του τότε αρχιφύλακα Αραβαντινού, πήρε 26 συνεντεύξεις από έγκλειστους μπράβους-μαφιόζους, γνώστες πολεμικών τεχνών. Αυτές οι συνεντεύξεις, πάρα τους προφανείς περιορισμούς σχετικά με το τι μπορεί να λεχθεί και τι όχι, αποτελούν μία σπάνια περίπτωση στην οποία αποβράσματα του χειρίστου είδους μιλάνε για την πάρτη τους.

Μέχρι τώρα είχαμε συνηθίσει να μαθαίνουμε σχετικά με τον κόσμο του ελληνικού εγκλήματος από τις τηλεφωνικές παρακολουθήσεις που διοχετεύουν ανά διαστήματα οι μυστικές υπηρεσίες, όταν η τράπουλα του οργανωμένου εγκλήματος ξαναμοιράζεται με επιλεκτικές συλλήψεις. Και εκεί συνήθως «μιλάνε» μεσαία και ανώτερα στελέχη του εγκλήματος. Αντίθετα εδώ έχουμε να κάνουμε με σύντομες βιοαφηγήσεις μπράβων-μαφιόζων, οι οποίοι φαίνεται να προέρχονται από όλη την μαφιόζικη ιεραρχία: από «αρχηγούς» μέχρι απλούς «εισπράκτορες» ή πορτιέρηδες.

Για όσους από τους φυλακισμένους μαφιόζους επέλεξαν να μιλήσουν –πολλοί ήταν αυτοί που πίστευαν, όπως αναφέρεται, ότι η διδάκτωρ του Παντείου ήταν απλώς μια μπατσίνια- ήταν μία σπάνια ευκαιρία να αφηγηθούν την ζωή τους, δικαιολογώντας με κάποιο τρόπο τις επιλογές τους. Και βέβαια με το συναφές λαϊκό στυλ να καταραστούν την «κακούργα κοινωνία» που τους οδήγησε να κάνουν αυτά που έκαναν. Σε κάθε περίπτωση οι αφηγήσεις

έχουν έναν τόνο εξωραϊσμού· αλλά όχι πάντα. Υπάρχουν αρκετοί που μιλάνε για την πάρτη τους χυδαία, χωρίς προσχήματα.

Επειδή το θέμα ήταν οι πολεμικές τέχνες και η μαφιόζικη χρήση τους, πολλοί ήταν αυτοί που προσπάθησαν να πούνε πόσο σκληροί και γαμάτοι «πολεμιστές» ήταν, ξεχνώντας την ίδια στιγμή πόσο αναλώσιμοι είναι μέσα στις δομές του εγκλήματος. Για ευνόητους λόγους η σχέση των μπάτσων με το έγκλημα παραλείπεται.

Παρόλους τους περιορισμούς λοιπόν, υπάρχουν αρκετά ενδιαφέροντα σημεία στα λεγόμενα των καθαυμένων. Ιδού ένα σχολιασμένο απάνθισμα των συνεντεύξεων των «λουλουδιών» της νύχτας.

Ταξική σύνθεση-ταξική προδοσία

Οι συνεντεύξεις περιλαμβάνουν άτομα από διαφορετικά ταξικά background. Έχουν όλοι όμως ένα αναμενόμενο κοινό σημείο: είναι αδίστακτοι και ξέρουν να ρίχνουν ξύλο. Για αυτούς που έχουν εργατική καταγωγή μία τυπική πορεία των πραγμάτων είναι η παρακάτω:

Αυτοί ήταν προκλητικοί. Ε, έφαγαν ξύλο και ψύχασαν! Τη φάση την έβλεπαν ο Μανιαβός και ο Καλημώρος... τους άρεσα... Είδαν ότι έχω ψυχική και δεν «μασάω»...

Φαντάσου το 1988 έπαιρνα 30000 δραχμές το βράδυ, ενώ στην οικοδομή παιδεύομαι έναν ολόκληρο μήνα για να βγάλω αυτά τα λεφτά...¹

Προφανώς όταν γίνεσαι υπάλληλος του Μανιαβού και του Καλημώρου, οι οποίοι ήταν γνωστοί αρχιμαφιόζοι της δεκαετίας του '80, μπορείς να βγάζεις σε μία μέρα όσα έβγαζες ένα μήνα στην οικοδομή. Είναι και αυτή μία μορφή ταξικής κινητικότητας η οποία απευθύνεται βέβαια μόνο σε λίγους «μάχιμους»:

Αν ρωτήσεις άλλους θα σου πουν πως θα γούσταρην κανένα αμάξι, κανένα σπίτι στη Γλυφάδα, για να αλλάξουν και καλά κοινωνική τάξη και να τους σέβεται ο κόσμος επειδή είναι φραγκάτοι...²

Ή ακόμη:

Ξέρεις πόσο εύκολο είναι να περάσεις από την ημέρα στη νύχτα και την παρανομία; Και δεν καταλαβαίνεις πώς έμπλεξες και πως έκανες όλα τα περιέργια, είναι εύκολο, σε γλυκαίνουν και τα πολλά και ακούραστα λεφτά... ε... τι να περιμένεις να ακούσεις εδώ μέσα; Για τα λεφτά όλα... επειδή

είμαστε από φτωχές οικογένειες, πέσαμε αμέσως στη λούμπα...³

Θα μπορούσαμε εδώ να πούμε ότι πολλοί είναι από φτωχές οικογένειες αλλά λίγοι επιλέγουν να πατήσουν επί πτωμάτων για να ξεφύγουν από την φτώχεια. Λίγοι πέφτουνε στην «λούμπα» να βγάζουν «πολλά και ακούραστα λεφτά» κανιβαλίζοντας. Αν κρίνουμε κιόλας από το γεγονός ότι οι περισσότεροι που κώνονται «βαθιά» στην νύχτα είναι αναλώσιμοι τότε η ματαιότητα αυτής της ταξικής προδοσίας –γιατί περί αυτού πρόκειται- είναι προφανής. Η ζωή των «πολεμιστών» της μαφίας έχει συχνά ημερομηνία λήξης:

Είναι και αυτό, ένας από τους πολλούς και άγραφους νόμους της νύχτας. Δε σε αφήνουν να ξεπεράσεις τα 40...⁴

Ή όπως μας λέει ο Δ.Ζ.:

Πιο τυχερός γιατί ζω ακόμα. Πρέπει να ξέρεις ότι η ηλικία των παρανόμων δεν ξεπερνάει τα 40-45...⁵

Υπάρχουν βέβαια και μαφιόζοι-μπράβοι που η ηλικία τους μπορεί να ξεπερνάει και τα 40-45 χρόνια. Η σταδιακή απόσυρση από το έγκλημα και το ξέπλυμα όλων των χρημάτων που κερδήθηκαν σε άλλες «επιχειρήσεις» μπορεί να είναι μία λύση. Δεν χρειάζεται να είναι κάποιος ιδιαίτερα ευφυής για να αναγνωρίσει τέτοιες φιογούρες από την κοινωνική του και μόνο εμπειρία.

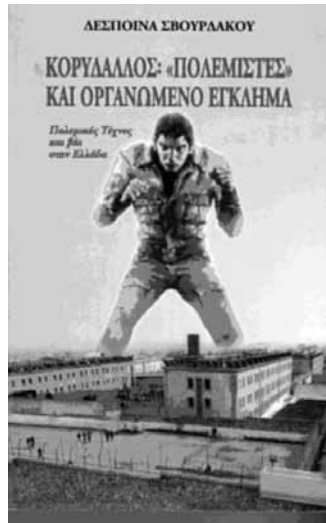
Καταναγκαστική πορνεία

Όλα τα αποβράσματα φαίνεται να συμφωνούν. Κάτι άλλαξε στις αρχές της δεκαετίας του '90. Το επίκεντρο βρίσκεται στην εκμετάλλευση των γυναικών στην καταναγκαστική πορνεία. Όπως μας πληροφορεί ο Γ.Π.:

Μόλις τελείωσα από φαντάρος, πήγα στο στέκι μου στην Αθήνα βρήκα ένα φίλο και μου πρότεινε μια πολύ καλή δουλειά. Αυτός ήταν μπράβος και ήθελε να συνεργαστούμε. Το 1993, μόλις είχαν ανοίξει μαγαζιά με στριπ-τιζ..., ξέρεις μπουρδέλα πολυτελείας, σπίτια με «μασάζ», τέτοιες δουλειές... με γκόμενες. Συνεργαστήκαμε. Είχε δέκα μαγαζιά και με ήθελε για συνεταιρό και «προστάτη». Τότε ήταν το πιο ήρεμο και ακίνδυνο σκηνικό. Να «προστατεύεις» «κοπέλες». Έπαιρνα εκατό χιλιάδες την εβδομάδα. Δεν ήταν δύσκολη η

Το εξώφυλλο του βιβλίου.
Από όλες τις απόψεις μία
γραφιστική αποτυχία

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ					
ΚΑΡΑΤΕ			ΠΑΓΚΡΑΤΙΟ		
Έτος	Αθλητές	Συμμετεί	Έτος	Αθλητές	Εγκαταστάσεις
1985	1000	15	1995	280	25
1990	700	32	1996	604	33
1991	1100	52	1997	1202	56
1992	1890	70	ΤΑΕ ΚΒΟ-ΝΤΟ		
1993	3060	91	Έτος	Αθλητές	Συμμετεί
1994	3800	107	1990	1000	8
1995	5230	145	1985	4000	46
1996	6180	200	1990	9581	217
1997	7641	250	1991	11340	259
1998	19800	277	1992	13031	307
1999	24900	327	1993	14823	351
ΠΥΓΜΑΧΙΑ			1994	16982	406
Έτος	Αθλητές	Συμμετεί	1995	18757	453
1970	110	19	1996	21330	495
1975	174	24	1997	23519	523
1980	213	28	ΤΖΟΥΝΤΟ		
1985	298	30	Έτος	Αθλητές	Εγκαταστάσεις
1990	350	37	1985	300	20
1991	362	39	1990	2000	50
1992	388	41	1991	2300	65
1993	411	54	1992	2800	55
1994	423	62	1993	2850	57
1995	497	77	1994	3050	63
1996	510	82	1995	3362	70
1997	550	94	1996	3680	70
			1997	4200	75

Η ραγδαία αύξηση των όσων κάνουν πολεμικές τέχνες κατά την δεκαετία του '90 είναι εμφανής. Βέβαια τα νούμερα αυτά είναι από τις «επίσημες» αθλητικές ομοσπονδίες κάποιων μόνο αγωνισμάτων. Οι «πολεμικές τέχνες» που κάνουν οι πιο «μάχιμοι» δεν περιλαμβάνονται στα παραπάνω νούμερα.

δουλειά. Είχα βέβαια κάτι τσακωμούς, ρίναμε καμιά σφαλιάρα σε κανένα πελάτη, αλλά εγώ ήμουν «τεράστιος» και μάχιμος. Έβαζα γάντια... τι να μου πει ο κάθε λιγούρης...⁶

Όλα ωραία και καλά λοιπόν. Το σκηνικό ήταν «ήρεμο και ακίνδυνο». Οι μπάτσοι (δεν αναφέρονται) πληρώνονται κανονικά. Οι δεκάδες χιλιάδες γυναίκες μετανάστριες (δεν αναφέρονται) αιχμαλωτίστηκαν διά της βίας. Οι νταβατζήδες έριχναν πού και πού καμιά σφαλιάρα και κατά τα άλλα κομπλέ. Η καταναγκαστική πορνεία που δεκαπλασιάστηκε κατά την δεκαετία του '90, ήταν η πλέον υποσχόμενη μπίζνα:

Αφού σου λένε όλοι τα ίδια, δε βαρέθηκες να γράφεις τα ίδια; Τι δουλειές; Να κανένα μαγαζί με γκόμενες, στριπ-τιζ, μπουρδέλα, ξέρεις εσείς οι γυναίκες αφήνετε λεφτά... σωματεμπόριο εντός και εκτός Αττικής...

Γκόμενες για κυρίους εκτός Αθηνών, τι δηλαδή; Όλα αυτά πάνε μαζί: γυναίκες, κόκα, όπλα... ότι θες διαθέτει το μαγαζί... από γνωριμίες άλλο τίποτα. Εγώ έβγαينا συχνά και όπως καταλαβαίνεις έχω φίλους και από Ιταλία και από Κούβα και από Ρωσία... κατάλαβες; ... αλλά πολλά λεφτά, αξίζει τον κόπο να ρισκάρεις το τομάρι σου. Άσε που όπου και να πηγαίναμε ήταν οι πόρτες ανοικτές, πρώτο τραπέζι, τα καλύτερα ποτά, την καλύτερη κόκα και τις πιο όμορφες πουτάνες στα πόδια μας, πριν τις βάλουμε στην δουλειά... ναι τις δοκιμάζαμε να δούμε να δούμε αν αξίζουν τα λεφτά τους ή πήραμε σκάρτο πράμα;

Τι κοιτάς; Καλά που ζεις; Σήμερα αυτά είναι που αξίζουν... τι; Αυτά που κάνεις εσύ; Ξενέρωτα πράγματα... ενώ οι γκόμενες, το ξύλο που πέφτει...ε... τις ρίχνουμε και καμιά, εσείς οι γυναίκες θέλετε το ξύλο σας... θυμάμαι μια φορά μια πήγε στο νοσοκομείο, βλέπεις ο άλλος νόμιζε πως είχε αντίπαλο απέναντι του όχι γυναίκα...⁷

Η φωνή του κυνικού νταβατζή είναι ξεκάθαρη «σήμερα αυτά είναι που αξίζουν». Δεν δείχνει καμία διάθεση εξωραϊσμού: εμείς να περνάμε καλά και ας σκοτώνουμε, βιάζουμε, καταστρέφουμε ζωές χωρίς κανέναν οίκτο.

Η τεχνητή παρανομία των μεταναστριών και μεταναστών εξασφάλιζε ότι θα βρίσκονταν στο έλεος του κάθε μαφιόζου και τελικά του κάθε μπάτσου. Και οι μαφιόζοι καλούνται να επιβάλουν την «εργασιακή πειθαρχία» -ή καλύτερα σκλαβιά- με την χρήση φυσικής βίας που μπορεί να φτάσει μέχρι και τον φόνο.

Μην γελιόμαστε όμως. Το κυνικό απόβρασμα που

μιλάει παραπάνω ξέρει ότι αντανακλά μία γενικότερη κοινωνική συνθήκη και αυτός ο ίδιος είναι απλά η ακραία μορφή του. Ένας άλλος μαφιόζος επισημαίνει ότι τελικά ο κανιβαλισμός της καταναγκαστικής πορνείας απολαμβάνει μίας ευρείας κοινωνική συμμετοχής και συνενοχής:

Έχουμε καταντήσει απάνθρωποι. Οι περισσότεροι χτυπούν ένα τηλέφωνο και παραγγέλνουν γυναίκες, όπως παραγγέλνουν την πίτσα και αυτοί είναι «κύριοι». Τουλάχιστον κάποιοι άλλοι που δεν είναι μορφωμένοι και καταξιωμένοι δεν ξηγιούνται έτσι. Είναι πιο καθαροί, πιο ανθρώπινοι...⁸

Τελικά η καταναγκαστική πορνεία ήταν ο καταλύτης για τις μαφιόζικες δουλειές που άρχισαν να διευρύνονται, να αντλούν κεφάλαια από την νόμιμη οικονομία, να εξαπλώνονται ως κοινωνική πρακτική σε ευρεία κομμάτια πληθυσμού. Οι μαφιόζοι περιχαρείς δηλώνουν:

Όλες οι δουλειές περνάνε από τα χέρια μας: μαγαζιά, γυναίκες σε στριπτιζάδικα, ναρκωτικά και φυσικά αν έχει κάποιος πρόβλημα με την επιχείρησή του, με την γυναίκα του, του χρωστάνε λεφτά ή ότι άλλο εμείς καθαρίζουμε και οι τιμές είναι ανάλογα: πόσο ξύλο θα πέσει, πόσο φυτίλι θα ξοδέψουμε, πόσοι μάχιμοι θα πάνε, τι θα συναντήσουνε...⁹

Νομίζουμε ότι η λίστα δεν είναι πλήρης, εκ των υστέρων γνωρίζουμε ότι οι μαφιόζοι μπορούν να αναλάβουν πολλές άλλες δουλειές. Ακόμα και δουλειές του υπουργείου εξωτερικών...

Ελληνοσερβική μαφία

Κατά έναν διόλου συμπτωματικό τρόπο, όπου υπάρχει συζήτηση για την ελληνική μαφία εμφανίζεται και ένας σέρβος. Και η δική μας περίπτωση δεν είναι εξαίρεση. Ο σέρβος φασίστας μαφιόζος μάς λέει στην συνέντευξη του:

Μετά από 6 μήνες, γύρισα στη Σερβία και πήγα να πολεμήσω. Άρχισα να σκοτώνω με όπλα και με τα χέρια αν χρειαζόταν. Ήμουν τόσο καλός σε αυτό που αμέσως με έβαλαν στις ειδικές δυνάμεις, εκπαιδευτή! Αρχηγός! Είναι πολύ σημαντικό για μένα να είμαι αρχηγός και μάλιστα στο στρατό! Έχω εκπαιδεύσει ομάδες όπως είναι τα Ο.Υ.Κ., τα Μ.Υ.Κ., των ΚΑΤΑΔΡΟΜΩΝ ...κατάλαβες; - Πώς ένιωσες όταν σκότωνες για πρώτη φορά; Α...α...α!!! Έχω δει να σκοτώνουν τον πατέρα μου όταν ήμουν μικρός... Τι να με νοιάζει; Πόλεμος είναι! Έχω σκοτώσει και με όπλο και έχω αποτελει-

ώσει άνθρωπο με τα χέρια... είναι και αυτό kumite (αγώνας) αλλά μ' έναν νικητή όπως στην Αμερική!... Κάποια στιγμή «βγήκα» χαμένος: Τραυματίστηκα στα χέρια και στα πόδια (σπκώνει την μπλούζα και μου δείχνει τις σφαιρές και τις μαχαιριές)...

-Πληρώνόσουν για να πολεμάς; Βέβαια. Έπαιρνα πολλά λεφτά και λάφυρα από τον πόλεμο. Έκανες συμβόλαιο με το κράτος για να πολεμήσεις. Ήμασταν υπέρ της ορθοδοξίας, της πατρίδας... Γι' αυτό σκοτώναμε!¹⁰

Αφού σταμάτησε να σκοτώνει για την πατρίδα και την ορθοδοξία, ο σέρβος μαφιόζος ήρθε στο Παγκράτι:

Άνοιξα μια καφετέρια στο Παγκράτι και μια εταιρία εισαγωγής και εξαγωγής προϊόντων. Έκανα και αυτή την δουλειά. «Πηγαινόφερνα» προϊόντα στη Σερβία. Business... Είμαι και businessman, εκτός από μαφιόζος. Τους μπράβους και τους πυγμάχους τους γνώρισα από τον Θέμη.

-Από τον Θέμη; Πώς ήξερες τον Θέμη; Τον γνώριζα από το 1983. Είχε τραυματιστεί σε μια συμπλοκή και για να ηρεμήσει ήρθε στη Σερβία. Είχε φάει 6 σφαιρές... Ήθελε να πάρει εκδίκηση, επειδή σκότωσαν τον φίλο του, τον Φραγκογιώργη και έπαιξε μπιστολιές με τους αστυνομικούς.¹¹

Έτσι λοιπόν ξηγιόταν ο φίλος του Θέμη. Χασάπησ στην Βοσνία και μπίζνες στο Παγκράτι. Τι ακριβώς εμπορευόταν δεν μας το λέει. Μπορούμε όμως να υποθέσουμε.

Πατριωτισμός-Ρατσισμός

Η εθνοφροσύνη των πρωταγωνιστών μας είναι βέβαια αδιαμφισβήτητη. Δεν θα περίμενε κανείς κάτι διαφορετικό από ανθρώπους που στην πραγματικότητα η επιβίωσή τους εξαρτάται από την εύνοια μηχανισμών του κράτους: των μπάτσων κατά πρώτο λόγο. Τα υλικά τους συμφέροντα είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με αυτούς τους μηχανισμούς ακόμα και αν εκφράζουν τις «σκοτεινές» και «μαύρες» πλευρές του κράτους, αυτές που αν και είναι απόλυτα απαραίτητες παραμένουν ανομολόγητες.

Κάποιοι ήταν λοιπόν στα νιάτα τους αθλητές και τιμούσαν την γαλανόλευκη:

Έχω εθνικό αίσθημα και είμαι πατριώτης. [Στους αγώνες πυγμαχίας] αντιπροσώπευα την Ελλάδα και αυτό ήταν τα πάντα για μένα. Να βλέπω την σημαία να ανεβαίνει και να ακούω τον εθνικό μας ύμνο...

Κάποιοι άλλοι υπηρέτησαν σθεναρά την μαμά-πατρίδα:

Ανάμεσα στις «κολώνες» του ντόπιου ναζισμού, ο –πλέον- περιφερειακός σύμβουλος Δυτικής Ελλάδας Χρήστος Ρήγας κάπου στις αρχές του 2013. Τα έργα και οι ημέρες του μπράβου, μαφιόζου, ναζιστή περιγράφονται στην μπροσούρα της συνέλευσης *Autonome Antifa* «Επιτροπές κατοίκων: κατάδυση στο μέλλον του ελληνικού φασισμού». Μπορεί η επεξεργασία «αντιφασιστικό κράτος» να έχει μετριάσει τις πολιτικές φιλοδοξίες των ντόπιων ναζιστών, αυτό όμως δεν σημαίνει απαραίτητα ότι οι «παλιές» δουλειές δεν θα συνεχίζονται. Έστω από άλλα πόστα.

Στον στρατό υπηρέτησα στα Ο.Υ.Κ. γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο. Γιατί μ' αρέσει ο κίνδυνος και η περιπέτεια. Βέβαια εκεί τα πράγματα είναι πιο σκληρά μάχεσαι για την πατρίδα...

Ήμουν στα Ίμια, στην Κάλυμνο... Πρωτόγνωρη εμπειρία. Να έρχεσαι αντιμέτωπος με Τούρκους. Υπήρξε συμπλοκή... κίνδυνος, αδρεναλίνη, πάλη...¹²

Και βέβαια ξεκινώντας από την πατρίδα μοιραία καταλήγεις στον ρατσιστικό οχετό:

Μπήκα εθνική ομάδα... πάρωσιν... μεγάλη τιμή... να φοράω την φόρμα της εθνικής, της Ελλάδας. Ξέρεις, είμαι πατριώτης, πωρωμένος ...να κοίτα και τα δακτυλίδια μου...

Σε λίγο καιρό πολύ σύντομα οι αλλοδαποί θα κάνουν κουμάντο στη νύχτα, αφού μας έχουν πρώτα εξοντώσει εμάς. Θα το δεις... Έχει γεμίσει ο τόπος από τέτοιους...¹³

Ή άλλος:

Α... δες και κανένα αλλοδαπό...

Ξέρεις αυτούς τους χρησιμοποιούν για τα χοντρά και τα πήγαινε έλα...

Είναι καλοί στις μεταφορές και ξέρουν να κρύβονται από τους μπάτσους... βέβαια στην κατάλληλη στιγμή θα σε σκοτώσουν... είναι πρώτοι αυτοί... δεν έχουν μπέσα... όλοι όσοι είναι εδώ έχουν παράπονα από δαύτους... να δεις μια μέρα θα είναι αυτοί αρχηγοί, θα έχουν την νύχτα και ό,τι ανήκει σε αυτή.¹⁴

Μπορεί να κάνουν όλες τις σκατοδουλειές, να κινδυνεύουν να σκοτωθούν ή να συλληφθούν αλλά όλα κι όλα: «όλοι έχουν παράπονα από αυτούς», «έχει γεμίσει ο τόπος από τέτοιους», «θα μας πάρουν τις δουλειές». Ατάκες οικείες που βρίσκονται στα χείλη του κάθε μέσου έλληνα ρατσιστή. Και για να μην έχουμε αμφιβολίες, να ποια πρέπει είναι η λύση που ονειρεύονται οι φασιστομαφιόζοι:

Ε... σ' αυτούς τους χώρους, κάποιος καλός «συναθλητής» θα βρεθεί για να σε μπιστολιάσει πίσω-πλατα... ή Αλβανός... αυτοί κάνουν τις βρώμικες δουλειές, τις πιο δύσκολες...

Πω πω ...άτιμη φάρα... Αν μπορούσα να βρω ένα τεράστιο μίξερ και να τους βάλω όλους μέσα... να πατήσω το κουμπί και σβννν... Δεν είμαι ρατσι-

Ο νυν δήμαρχος Βόλου, Α. Μπέος, με την συνοδεία μόλις οκτώ (8) μπράβων προ ολίγων ετών όταν ασχολούνταν ακόμα με τα ποδοσφαιρικά τεκταινόμενα. Οφείλουμε να ομολογήσουμε ότι η κάθοδος των μαφιόζων στον πολιτικό στίβο και ιδιαίτερα στην τοπική αυτοδιοίκηση είναι ιδιαίτερα ορμητική, δείχνοντας με γλαφυρό τρόπο τον χαρακτήρα αυτής της κοινωνίας, αυτού του μεγάλου έθνους.

στής... απλά μου έχουν δώσει το δικαίωμα...¹⁵

Σίγουρα δεν είναι ρατσιστής, είναι ναζιστής, γνήσιο δείγμα μαφιόζου χρυσαυγίτη.

Για να είμαστε βέβαια ξεκάθαροι, δεν είμαστε της άποψης ότι μετανάστες που εμπλέκονται σε μαφιόζικες δουλειές δεν υπάρχουν ή δεν είναι καθάρματα του ίδιου είδους με τους Έλληνες. Παρόλα αυτά, είναι γνωστό ότι η μαφία εντός της ελληνικής επικράτειας ελέγχεται από Έλληνες και οι μετανάστες είναι οι πιο αναλώσιμοι, αυτό το παραδέχονται και οι ίδιοι οι έλληνες μαφιόζοι. Ο αριθμός των μεταναστών που αλέθονται στα χαμηλότερα κλιμάκια του εγκλήματος είναι απροσδιόριστος. Το πολύ πολύ να διαβάσουμε ένα μονόστηλο του τύπου «άγνωστο άτομο βρέθηκε απανθρακωμένο στα σκουπίδια»...

Πολεμικές τέχνες

Όλοι οι μαφιόζοι καρατέκα συμφωνούν σε ένα πράγμα: οι περισσότεροι δάσκαλοι πολεμικών τεχνών αποτελούν τον ενδιάμεσο για την «παραγωγή» νέων μπράβων· όταν δεν είναι οι ίδιοι μαφιόζοι. Τα παρακάτω παραθέματα συγκλίνουν στην ίδια άποψη:

Όσο για τις πολεμικές τέχνες πάντα θα υπάρχει αυτό το φαινόμενο. Δηλαδή δάσκαλος να είναι μπλεγμένος με τον υπόκοσμο και την νύχτα και να βγάζουν τους καλύτερους, τους πιο εύσωμους και δυνατούς μαθητές του στην παρανομία.¹⁷

Εννοείται ότι οι περισσότεροι δάσκαλοι είναι «χωμένοι» στην νύχτα με προστασίες, όπλα, συμμορίες και ότι άλλο θες...¹⁸

οι δάσκαλοι των πολεμικών τεχνών ΠΡΟΑΓΟΥΝ ΜΠΡΑΒΟΥΣ!!! ΝΟΜΟΣ! Στέλνουν τους μαθητές τους σε εμένα, στους άλλους που είναι ήδη μπράβοι, χωμένοι στα κόλπα και θέλουν να τους πάρουμε στη δουλειά, να τα κάνουμε μπραβάκια.¹⁹

[Οι δάσκαλοι πολεμικών τεχνών] όλοι είναι μπράβοι, φιλό έως και χοντρός ως και εγκληματίες όπως εγώ και άλλοι εδώ μέσα... έχουμε παρασύρει παιδιά, έχουμε καταστρέψει κοπέλες και έχουμε κάνει μανούλες να κλαίνε πάνω από φέρετρα, μαυροφορεμένες. Αυτοί είμαστε και να ξέρεις ότι γουστάρουμε να τα κάνουμε αυτά γιατί έτσι έχουμε μεγαλώσει μες την βρωμιά και την πουστιά,

δεν ξέρω αν έχω ευαισθησίες, δεν ξέρω αν με νοιάζει για την ίδια μου την μάνα, ξέρω όμως πως το να κάνω κάτι σε κάποιον που πρέπει να φύγει από την μέση με τον ένα ή άλλο τρόπο θα το κάνω, γιατί το χρήμα και η εξουσία είναι ηδονή...

Δική μου άποψη είναι πως οι πολεμικές τέχνες βγάζουν μπράβους και εκβιαστές...²⁰

Κατά την δεκαετία του '90, πλάι στην λατρεία των μεγεθυμένων εγώ, ήρθε και η μέριμνα για το γυμνασμένο σώμα. Οι πολεμικές τέχνες οι οποίες γνώρισαν μεγάλη άνθηση –όπως φαίνεται και από τους πίνακες που παραθέτουμε- βοήθησαν και αυτές στο μανιοκαταθλιπτικό χτίσιμο του πιο απόρθητου κάστρου της εποχής μας: του ατόμου, με το ύφος του, το στυλ του και ό,τι άλλες μεταφυσικές επενδύσεις μπορεί κάποιος να φανταστεί. Η αυτοπεποίθηση που παράγεται από το γεγονός ότι μπορείς με δυο κλωτσιές και τρεις μπουιές να ξαπλώσεις τον άλλο κάτω, έδινε την επίπλαστη εντύπωση ότι μπορείς να αμυνθείς απέναντι στην βαρβαρότητα που ξεδιπλώνεται παντού στην καθημερινότητα.

Τα πράγματα όμως ήταν διαφορετικά. Κανένα ξεχωριστό εγώ δεν θα μπορούσε να αντιμετωπίσει τις συντριπτικές δυνάμεις που ορθώθηκαν εναντίον μας, εναντίον της πολυεθνικής εργατικής τάξης. Η ασκούμενη βία σε όλα τα επίπεδα αυξήθηκε ραγδαία και ο ολοκληρωτικός έλεγχός της ανατέθηκε στους μπάτσους και τις μαφίες.

Καθώς η αναπαραγωγή της ταξικής εκμετάλλευσης βασιζόταν ολοένα και περισσότερο στην άμεση φυσική βία και στα υπονοούμενά της, ήταν μοιραίο να αναζητηθούν αυτοί που θα την επιβάλλουν, στους χώρους όπου παράγονται «ειδικοί της βίας». Οι πιο αδιάστακτοι κανίβαλοι άδραξαν την εποχή. Όλοι μαζί λοιπόν αυτοί που πίστεψαν ότι το «χρήμα και η εξουσία είναι ηδονή», πήρανε τις ευκαιρίες που τους αντιστοιχούσαν και η βαρβαρότητα πήρε τον δρόμο της· είτε στους χιλιάδες «θύλακες» του οργανωμένου εγκλήματος ανά την Ελλάδα, είτε οπουδήποτε αλλού. Και ήταν, είτε το θέλουμε είτε όχι, ένα μεγάλο κομμάτι αυτής της –σε αποσύνθεση- κοινωνίας...

1. Δέσποινα Σβουρδάκου, Κορυδαλλός: «Πολεμιστές» και οργανωμένο έγκλημα, 2003, Γόρδιος. Σελ. 182-183 συνέντευξη Β.Β.
2. ό.π. σελ. 273, συνέντευξη Κ.Α.
3. ό.π. σελ. 200, συνέντευξη Ν.Χ. και Α.Α.
4. ό.π. σελ. 146, συνέντευξη Φ.Γ.
5. ό.π. σελ. 173, συνέντευξη Δ.Ζ.
6. ό.π. σελ. 226, συνέντευξη Γ.Π.
7. ό.π. σελ. 241, συνέντευξη Β.Η.
8. ό.π. σελ. 156, συνέντευξη Φ.Γ.
9. ό.π. σελ. 246, συνέντευξη Χ.Μ.
10. Για περισσότερα δες το κείμενο «Ο καλός αδερφός Χρήστος Καλαποθαράκος». *Antifa* #30, 4/2012.
11. ό.π. σελ. 143-144, συνέντευξη Alexander
12. ό.π. σελ. 145, συνέντευξη Alexander
13. ό.π. σελ. 161, συνέντευξη Χ.Ρ.
14. ό.π. σελ. 148, συνέντευξη Φ.Γ.
15. ό.π. σελ. 204, συνέντευξη Ν.Χ. και Α.Α.
16. ό.π. σελ. 211, συνέντευξη Α.Χ.
17. ό.π. σελ. 155, συνέντευξη Φ.Γ.
18. ό.π. σελ. 160, συνέντευξη Χ.Ρ.
19. ό.π. σελ. 227, συνέντευξη Γ.Π.
20. ό.π. σελ. 244, συνέντευξη Β.Η.

